

megyen is, nyúl a szatyorért, de nem érkezett hozzá se érni, mert a picurka „Morzsa” bele a gamancába. Fortyogott, vicárgott, el nem engedte a kabátját... Alig voltak képesek tőle hozzájutni az elemőzsiához. Olyan éhes volt az a csepp jószág is, féltette, hogy neki nem hagynak...

Milyen mulatságos már ez a harmincvalahány esztendő emléke arról a rongyos, éhes kis alatról!

— Na még egy kis pohárral! Ő — hisz’ majd az egész szóda-víz... Jólesett a disznóság? Akkor miért nem vág még egy porciót?

A szívés kínálás, meg a „Morzsa” kutys derűs esete után szinte szerény közbevetés, hogy amikor a négy gyereknek jóval nagyobb volt az étvágya odahaza, mint amivel csillapítani tudta volna édesanyjuk, Bodor elvtárs 3 hetes pártiskolán volt oda Kecskeméten. De panasz, zokszó nélkül vállalták mindketten. Még akkor is, ha az édesapa gyalog ment haza Laki-telekre, hogy vonatra se költsön a család elől... Aztán még következtek különböző fokú pártiskolák...

A tizenegy éves Jóska meg az újságot hordta — pártmunkában — az apja bakancsában. Aztán vasöntő inas lett — akkor még úgy mondták — a kecskeméti vasgyárban. Nemcsak ügyes kezére, hanem éles eszére, életfelfogására is felfigyeltek. Kalocsán szakérettségit tett. 1952-ben a

Szovjetunióba. Szverdlovszkba került, 5 évig tanult, s hazakerülése — 1957 óta Dunaújvárosban kohómérnök.

Ezekben az években már a Bodor családdal is lendületesebb forgásba jött a történelem kereké. 1959-ben — megint csak tizenhatodmagukkal — megalakították a Petőfi Tsz-t, amelynek párttitkára is lett Bodor József... De hát az ezutáni évek már gyorsan messze repültek. Szőlőszüret jött szőlőszüretre, és férj, feleség sok-sok közéleti munkája — tanácstagság ciklusokon keresztül, tucatnyi bizottságban viselt megbízatás — egyszerscsak a nyugdíjazásba torkollott.

Közéleti munkásságuk eredményeit nincs most idő számbavenni. De hogy e két ember gondot, bajt kedves derűvel, ugyanakkor mindig kiállni kész harccsaléggal leküzdő szívóssága miként öröklődött tovább a gyerekekben, arról álljon itt egy-egy mondatos jelzés. Józsefről már volt szó. Béla villanyszerelőnek tanult, 17 évig volt rendőr, ma gyárban dolgozik Pest közelében. Mária, kertészeti technikum, esti egyetem, pártfőiskola után ma a község párttitkára — s a Szikra Tsz-é is; egyik fő részese volt az új szőlőtelepítés lebonyolításának. István a Gödöllői Agrár-egyetemen végzett, s ma a Szikra mérnöke.

— Nagyon jó gyerekek — érzékenyül el Bodor József —, egyik se bántott volna meg soha... Akik itthon laknak, estén-

ként látogatják meg — az „öregeket”.

— Unoka?

— Hopp, nem is tudom hirtelen — kacag olyan gondőret, amiről olyan sokan ismerik. — Mondjad már, mama...

— Kilenc — segíti ki nevetve a nagymama.

— Kilenc — segíti ki nevetve a nagymama.

Mikor kikísérnek, akkor lép be a kapun, biciklijét előre tolva Béla. Szabadságon van idehaza. Hogy aztán a falusze-li kis házról — no nem a régi értelemben vett „faluszele” ez, hanem újosztás, csupa fiatal házzal a Május 1. utcában — kezdünk beszélni, amit 1950-ben építettek „akcióban”, Béla elárulja:

— Ennek a fundamentumába három borospalackot ástunk el, meg azoknak a névsorát, akik dolgoztak rajta... Szimbólum... Hogy itt minden élet a szőlőn alapszik... De azért, tudja, valahányszor hazajövök, sose mulasztom el, hogy ki ne biciklizzek a Szikrába. Arra, ahol az a kis gunyhókn állott...

Ha már itt tartunk, megkérdem.

— Tudják-e, hol volt az a 35 éve juttatott föld?

Szinte egymás szavába vág a két szüle.

— Kecskemétnek menet, a Szikrai, állomásnál — jobbkez felé lent van egy ház. Abban a dűlőben volt... De hisz’ benne van az ma is az Egészben.

Tóth István